

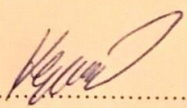
PROHLÁŠENÍ O MLČENLIVOSTI

Já, Lucie Krupařová,

čestně prohlašuji, jsem si vědoma, že jsem vázána povinnou mlčenlivostí o skutečnostech, se kterými jsem se během výzkumu setkala nebo o nichž jsem se dozvěděla v souvislosti s výzkumem k bakalářské práci.

Toto prohlášení stvrzuji svým podpisem.

V Praze dne 18. 4. 2021

.....
vlastnoruční podpis

INFORMOVANÝ SOUHLAS

s využitím rozhovoru zaznamenaného pro účely bakalářské práce s názvem „**Kvalita života sportovců se získaným tělesným postižením**”.

Rozhovor probíhá pro účely zpracování bakalářské práce, která je zpracovávána na Pedagogické fakultě Karlovy univerzity. Práci píše Lucie Krupařová pod vedením doc. PaedDr. Vandy Hájkové, Ph.D. Veškeré výstupy rozhovoru i rozhovor samotný budou anonymizovány.

Cílem práce je zjistit, jak se respondent cítil krátce po získání svého postižení, jak vnímal limity při časné socializaci a jestli se setkal s negativními reakcemi okolí. Otázky směřující k smyslu života a vytyčení si svých snů a cílů korespondují s obrazem jeho aktuálního psychického stavu.

Dobrovolně souhlasím s tím, aby byl rozhovor se mnou nahráván a data z něj využita ve výše uvedené bakalářské práci.

Dne.....

Dne.....

Podpis.....

Podpis řešitele.....

ROZHOVOR

Kvalita života sportovců se získaným tělesným postižením

Okruh A

1. V kolika letech a jak jste přišel/la k handicapu?
2. Jakému sportu se věnujete? Věnoval/a jste se tomuto sportu i před úrazem? Pokud ne, jakému sportu jste se věnoval/a?
3. Co považujete za svůj nejlepší sportovní výsledek?
4. Jak Vás handicap omezuje při sportovním výkonu?
5. Co jste díky sportu získal/a, případně co Vám sport vzal?
6. Jaké jsou Vaše cíle ve sportu?

Okruh B

1. Jak byste popsal/a den po získání postižení?
2. Když se na situaci podíváte zpětně, jak byste popsal/a Vaši psychickou kondici teď po tak dlouhé době?
3. Měl/a jste díky získanému tělesnému handicapu psychické problémy? Musel/a jste se obrátit na odbornou pomoc?
4. Patříte do nějakého spolku osob s handicapem? Má tento spolek nějaký vliv na Vaši psychiku?

Okruh C

1. Jak jste se cítil/a, když jste šel/šla poprvé do společnosti jako osoba s handicapem?
2. Pozorujete, jak Vás vnímá okolí vzhledem k Vašemu handicapu?
3. Jak vnímáte okolí vy, když se setkáváte s neznámými lidmi v novém prostředí?
4. Setkal/la jste se někdy jako osoba s handicapem s negativní reakcí na Vaši osobu?
5. Jak jste zvládl/a pubertu jako osoba s handicapem?
6. Je nějaká věc, kterou byste doporučil/a lidem, jak by k Vám měli či neměli přistupovat?

Okruh D

1. V čem vidíte kvalitu, smysl svého života?
2. Jaký je Váš sen nebo cíl, který byste si chtěl/a v životě splnit?
3. Jakou radu byste dal/a ostatním se stejným handicapem?
4. Je něco, čeho v životě litujete?

ROZHOVOR

Kvalita života sportovců se získaným tělesným postižením

Tazatel: Lucie Krupařová

Respondent: Respondent 3

1. T: V kolika letech a jak jsi přišla k handicapu?

R: Hele bylo to ve dvanácti a byla to nepovedená operace páteře, takže vlastně jsem šla na banální operaci. Říkali mi, že budu za tři dny doma a vzbudila jsem se a už takhle no.

T: Měla jsem informaci, že zranění předcházela náměsíčnost, jak to bylo?

R: Hele to tomu předcházelo asi rok před tím, že jsem spadla ze schodů, a to je takový všechno, to jsou dohady. Oni mi nikdy přesně neřekli, co se jako stalo, ale že se mi někde něco takhle pokazilo, nějaký úštěpek nebo něco a ten mi tam utvořil cystu. Takže jsem měla nějakou cystu na zádech, oni mi jí odstranili a asi rok po tom, po té původní operaci, kdy mi jí odstraňovali, tak říkali, že tam musíme něco prostě pošudlat v těch zádech. Takže prostě ať přijdu fakt jako na otočku na operaci, že to jen doladíme tu původní operaci, která mě vlastně zachránila a zvládli to úplně dobře a tu druhou ne. A já si třeba myslím, že pak třeba jestli mě přesouvali a já jsem jim někde spadla jako po té operaci. Protože to bylo strašně nepochopitelný a nikdo nedokázal vysvětlit, co se tam vlastně stalo. Že mi poškodili míchu vlastně.

T: Tak to je neskutečné. A nepřemýšlela jsi třeba o tom, že by ses s nimi chtěla soudit nebo to dál řešit?

R: Hele ani ne, protože v tu chvíli jsme řešili spíš ten můj stav a já jsem zrovna v tu dobu, on má táta firmu, takže pracoval v Česku, na Slovensku a na Ukrajině, takže už tak jsme byli dost rozhozený jako rodina. Řešili jsme, co bude a vždycky jako před operací, já jsem tam teda měla i nějaký špatný nevyřízený papírování, že jsem tam neměla třeba i souhlas podepsanej od mejch rodičů, takže by asi šlo jít, ale je to zbytečně voser, se soudit nějak se špitálem.

2. T: Jakému sportu se věnuješ? Věnovala ses tomuto sportu i před úrazem? Pokud ne, jakému sportu ses věnovala?

R: Já jsem začala gymnastikou asi ve třech letech a baletem, takže tomu jsem se věnovala až do úrazu. Já jsem dělala všechno, my jsme hrozně sportovní rodina, táta, máma ne. Máma je ta, co pije svařák, zatímco my ostatní makáme. A třeba to lyžování jsem měla vždycky ráda od malička, ale tím, že jsem se věnovala závodně gymnastice, tak už na to nebyl čas. A po úraze jsem začala hned lyžovat na monoski. Asi rok po úraze jsem se tomu začla věnovat hned závodně, nějak ve čtrnácti letech, myslím. A to mi vydrželo docela dlouho, nějakých sedm let, až jsem úplně vyhořela, pak jsem nemohla hory ani vidět a pak jsem nějak omylem, úplně random přeskočila na ten surf. Ten mi asi drží do teď, ale třeba rok už jsem ho neviděla.

3. T: Co považuješ za svůj nejlepší sportovní výsledek?

R: Já si myslím, asi v lyžování tam jsem podávala nějaký výkony, na který jsem docela hrdá. A asi tím, že i to prostředí bylo docela náročný, tak jsem ráda, že jsem se udržela v nějaký světový desítce docela dlouho a zároveň nejsem člověk, který by úplně monitoroval nějaký svoje výsledky. A surf vůbec, to, že jsme postavili repre prostě, jako fakt kokosi na surfu. To, že jsme odjeli do Kalifornie na svět, to je nářez no.

4. T: Jak Tě handicap omezuje při sportovním výkonu?

R: To je docela složitá otázka. Třeba tím, že teď je to hodně vidět na surfu, protože je to docela mladej sport oproti lyžování - lyžování v sedě teda. Tak tam už to má nějakou tradici a je to víceméně na profesionální úrovni, už třeba na úrovni zdavejch. Kor třeba jak to mají rakouský týmy, anglický týmy, japonský týmy, tak tam je prostě ten vývoj mnohaletej. Už tam je třeba nějaká generace, a to jako jede. A v tom surfu je to naopak, je to strašně mladej sport. Ted' se dostává teprve na olympiádu, uvidíme, jak to bude na paralympiádě. Není na to úplně nějaká příručka, jak pracovat s každým konkrétním handicapem, takže tam jsme to museli jako hodně vychytat nebo tak se to ještě furt vychytává. Jako od začátku. U monoski už je všechno jasný dopředu, co jak budeš mít, ale jako jo, přijela jsem na Bali, lehla jsem si na surf obyčejnej a řešili jsme, co budeme dělat. Tady je ten handicap strašně znát, protože si ani nestoupnu, nemám břišní svaly, ani třeba do kobry neumím jít sama, protože nemám zádový svaly. Takže všechno furt vymýšlíme, jak to kompenzovat nějakou technikou nebo vybavením. Na pláži s vozíkem se v písku blbě jede, takže mám lidi, kteří mi asistujou.

5. T: Co jsi díky sportu získala, případně co Ti sport vzal?

R: Tak asi pro mě to bylo strašně důležitý, když si představím ten moment, kdy jsem o vozíčkářích nevěděla vůbec nic. Tak máš takovou tu představu, že to jsou lidi, co mají hozenou deku přes nohy a sedí na zápraží, takže pro mě už ten moment, když jsem zjistila, že budu ten sport moct dělat, tak to bylo skvělý. To byl ten návrat do normálního života a byl hodně spojenej se sportem. Hlavně je fakt velká paleta sportů, co se dají dělat. Asi když bychom se měli vrátit k lyžování, tak že jsem tam docela dlouho držela ze setrvačnosti a už proto jsem s tím skončila, že jsem měla pocit, že mi bere už ten pocit a že ti něco uniká. Dávala jsem tomu moc a už mi chyběl nějaký partnerskej život, kamarádi.

6. T: Jaké jsou Tvé cíle ve sportu?

R: Takovej hlavní je teď, abych to měla ráda, co budu dělat. Takže když si třeba sebe představím za deset let a když budu mít třeba nějaký děti, tak moje úplně ideální představa je, že pojedeme s rodinou na lyže a baví nás to všechny. A aby tam furt byla nějaká láska, vášeň ke sportu, protože už to právě nechci dělat jen tak, a právě proto si teď nechci tyčit nějaký výkonnostní milníky v mém životě, jako jet na paralympiádu nebo zajet dobrý místo na Mistrovství Světa nebo cokoliv, protože vím, že tudy cesta pro mě nevede.

T: Jak bys popsala své pocity v den po získání postižení?

R: Nedokážu popsat, protože si to nepamatuju. Mám tam třeba jako nějaký útržky nebo zlomky paměti, když jsem si třeba říkala, že je to jako fakt nereálná situace, jakože ležíš v tý posteli a půlka těla ti zmizí. A já si myslím, že jsem byla na sedativách a tak docela dlouho, takže třeba první tři měsíce jsou dost v mlze. No fakt jako takový útržky, že jsem si říkala, ty jo, to je bizár, to nedává smysl. Víím, že jsem tam měla hrozně otazníků v hlavě, že jsem tu situaci nějak nechápala a jako když jsem se doptávala doktorů, co je a jak to bude a kdy budu chodit a kdy půjdu domu. Takže spousta věcí mi nedocházela, protože mi bylo dvanáct a nevěděla jsem, co úraz míchy je a nevěděla jsem nic kolem toho, takže mě spíš zajímalo, kdy půjdu k rodině a oni se mi snažili tak vyhýbavě neodpovídat. Ale že bych se vzbudila a necítila nohy, tak to tam takhle nemám no.

7. T: Když se na situaci podíváš zpětně, jak bys popsala Tvou psychickou kondici teď, po tak dlouhé době?

R: Vlastně mě tam rezonuje to, že je tam nějaká další challenge, že ty po tom úraze, když člověk leží v nemocnici, tak člověk pak začíná to kolečko, který je rehabilitace, rehabilitace, rehabilitace a ty se vzbudíš a začíná tvůj program, kterej strašně připomíná trénink, protože ty pak musíš hodně rychle po tom úraze začít makat, a to mně přišlo, že jsem se hodně soustředila na tohle, protože jsem hodně rychle chtěla získat jako nějakou nezávislost nebo svobodu. Že třeba hodně rychle začnu jezdit na tom vozíku, což třeba nešlo v tu chvíli, protože jsem musela docela dlouho ležet. Třeba první měsíc než se ty jako nějak sepley. Takže jsem se těšila, až začnu jezdit na tom vozejku, takže jsem se musela naučit sedět, a to jsou činnosti, který nejdou samy. Že to tělo je tak rozbitý, že ty to musíš fakt jako vytrénovat a třeba jak jsem dlouho ležela a pak jsem si sedla, tak jsem omdlela z toho, jak se mi motala hlava. Takže tam máš takový malý krůčky, který musíš vytrénovat a tím, že mě to hodilo do nějakýho toho mindsetu, že jdeš trénink v osm, pak jdeš cvičit v jedenáct zase něco jinýho, pak jdeš dělat jinej trénink, pak se učíš obouvat boty nebo kalhoty, takže tam nebylo ani nějak moc času se soustředit na něco jinýho. A tenhle režim, já jsem v něm docela kovaná, takže mi ani nějak nevadil a svým způsobem mě to i bavilo no.

T: A jak dlouho trvalo, než jsi se po tom úrazu posadila na vozík?

R: Ono to bude dost individuální, ale u mě to byl tak měsíc dva, než jsem si vůbec začla fakt sedat jako na posteli.

8. T: Měla jsi díky získanému tělesnému handicapu psychické problémy? Musela ses obrátit na odbornou pomoc?

R: Hele nemám takovej pocit. Ve špitálu jsme měli psychologa, kterej za náma chodil a asi takový, co mi nejvíc vadilo, tak bylo to, že jsem byla odloučená od rodiny v té nemocnici. Že jsem byla rok pryč, a tak jsem psychicky strádala, že mi chybí ten rodinný život a ten vozík šel vedle. To mě úplně neštvalo tak, jako že jsem chtěla bejt u své rodiny a se svým psem.

9. T: Patříš do nějakého spolku osob s handicapem? Má tento spolek nějaký vliv na Tvou psychiku?

R: My tady máme českou asociaci paraplegiků, což je vyloženě patientská organizace pro lidi s přerušáním míchy a kde odvádí skvělou práci. Protože asi cokoli, co nás trápí ohledně toho handicapu, ať už to jsou třeba věci legislativní, nebo máš třeba nějaký zdravotní problémy, tak fungují tak skvěle, že vyřeší všechno ohledně té paraplegie, že je to vlastně super no.

T: Takže adapted Tě teďka nenapadne jako spolek?

R: Adapted spolek je rodina.

10. T: Jak ses cítila, když jsi šla poprvé do společnosti jako osoba s handicapem?

R: My jsme začali vyrážet asi ven, když jsem byla v Liberci na té spinální jednotce, tak jsme hodně často měli program poledne a odpoledne. Takže jsme často chodili do Liberce, hodně vozejkářů, že nás holky – sestřičky vytáhli ven a začali jsme chodit celkem rychle. To je, jak když vyrazí Jedličkárna, že jo. Partička takovejch vozejkářů, co vůbec nic na tom ještě neumí a chodili jsme všude, co ten Liberec nabídnul. Já jsem byla asi milionkrát v Zoo a už nesnáším Zoo. Botanická zahrada a Ještěd, to jsme furt točili dokolečka.

T: Cítila ses v té společnosti komfortně nebo Ti tam bylo i nepříjemně?

R: Asi tím, že máš ten štít ostatních lidí, že jsme vyráželi dohromady, tak to úplně tak nepříjemný není, protože seš tam za nějakou skupinu. Asi lidi v ten moment koukali a zároveň si myslím, že jsou lidi v Liberci zvyklí, protože tam ta spinálka je a nějak extrémně to nevadilo nebo mám pocit, že to nevadilo vůbec.

11. T: Pozoruješ, jak Tě vnímá okolí vzhledem k tvému handicapu?

R: Jo, asi jsem zvyklá. Protože furt to pozorovat ten vozejk, je vidět na první pohled. Takže se koukají děti, hodně často se mi stává, že když si dávám vozík do auta, tak se lidi koukaj. Ale to je běžná součást mého denního života, že se lidi koukaj na ten vozejk, ale nevnímám, že by to vnímali nějak negativně nebo že by se dívali nějak s odporem.

12. T: Jak vnímáš okolí Ty, když se setkáváš s neznámými lidmi v novém prostředí?

R: Já mám docela dobrou zkušenost, že když cokoli potřebuju, tak normálního člověka oslovím. Třeba když jsem teď měla nějakou vyvrkнутou ruku, takže jsem si ten vozejk do auta nedala. Takže je to fajn, že tady ty lidi vždycky pomůžou. Většinou mám ve skrze pozitivní zkušenost s tady tím.

13. T: Setkala ses někdy jako osoba s handicapem s negativní reakcí na Tvou osobu?

R: Setkala jsem se asi vyjímečně a většinou všechny moje příběhy, který si vybavuju, nějaký negativní reakce jsou s Českýma dráhama. Nějak když jsem byla na střední, ještě jsem neměla řidičák, tak jsem randila s týpkem, kterej byl Rakušan. Tak jsem za nim jezdila do Insbrucku, většinou vlakem a mně se stalo, že mi v Rakousku ujel vlak, tak jsem skočila na ten, co jsem neměla objednanej, tam to bylo v pohodě. A když jsem dojela do Prahy a šla za paní na přepážku a říkám: „mně ujel v Rakousku vlak a teď se potřebuji dostat domů, ale jiným, můžete mi nějak pomoci?“ A ona mě úplně zjebala, jak se to opovažuju, že tady se se mnou teď nikdo nebude tahat a bylo to fakt jako hrozně nepříjemný. A hlavně mi bylo asi šestnáct. Byla to taková výjimečná situace, ale fakt mi v tom nebylo příjemně no. Je vidět, že lidi pak nemají rádi komplikace a tak.

14. T: Jak jsi zvládla pubertu jako osoba s handicapem?

R: Já jsem neměla asi nějak velkou pubertu, on to pak za mě převzal brácha. Asi i moje prostředí, že jsem chodila na začátku puberty na Biskupský gympl, my jsme byla fakt extra hodná třída. Jsme chodili 2x týdně do kostela zpívat na mši a když jsme pak chtěli trošku zapunkovat, tak jsme si po cestě do školy jako skočili na kafe, abychom se o pět minut zdrželi. A pak jsem odešla na jazykovéj gympl a ten byl soukromej, malinkej, rodinnej, že jsme neměli žádný výkyvy. Ale nikdo neměl žádný negativní reakce a se spoustou lidí se doteď vídáme.

15. T: Je nějaká věc, kterou bys doporučila lidem, jak by k Tobě měli či neměli přistupovat?

R: Klidně když se bavíme o tý pomoci, když vidíš, že se někde někdo morduje s vozejkem, tak se ho neboj zeptat o pomoc. Asi nikdo z nás nechce, abyste měli nějakou extra přístup nebo rozhodně jako takový to, ježišmarja ty jsi hrdina nebo ježišmarja to je škoda nebo tyhle extrémny. Takže my si žijem ten normální život a asi bychom takovej přístup chtěli i od okolí.

16. T: V čem vidíš kvalitu, smysl svého života?

R: Pro mě svým způsobem je důležitý žít život, kterej je naplňující. Bejt prospěšná i světu, ne jenom očekávat, že svět všechno bude dávat jenom tobě a zároveň dávat světu nazpátek něco ze sebe. A pro mě je důležitý osobně nějaká zvědavost, zájem i prostě jít dál, nezasekávat se zbytečně v nějaký komfortní zóně. Ať už je to sport nebo cokoli, jsou to věci, který mě naplňují a zároveň další smysl života je moje rodina, moje partnerství, mý blízký lidi, který chci, aby byli šťastní.

17. T: Jaký je Tvůj sen nebo cíl, který by sis chtěla v životě splnit?

R: Takovej krátkodobej sen je, každej půl rok udělat ten semestr. A asi jednou doufám, že až dostuduji, budu dělat smysluplnou práci, která mě baví a není stereotypní. Žít v nějakým hezkým světě, kterej není úplně zdevastovanej, toho se trošku bojím a ideálně, abychom ho předali i našim dětem, což je další sen. Mít normální hezkou rodinu.

18. T: Jakou radu bys dala ostatním se stejným handicapem?

R: Zbytečně si nedávat nějaký limity, který jsou jen v hlavě. Je úplně jedno jaký máš handicap nebo jsi úplně zdravěj, ale dost často to je fakt jen v hlavě a jsou věci, který jsou tak úžasný na tom světě, že je škoda to nezkusit. Já třeba, když bych šla na ten surf a předtím to nějak řesila, tak bych se tam možná ani neobjevila.

19. T: Je něco, čeho v životě lituješ?

R: Hele není tady asi nic. Když neberu nějaký malý věci. Nemám tady úplně nějakou věc, kterou bych si řekla. Možná to lyžování, že jsem tam setrvala zbytečně dlouho, ale to tak asi mělo být.